



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 117/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO CITY, s. r. o., Nitra, zastúpenej advokátom Mgr. M. K., Advokátska kancelária, N., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu v Leviciach č. k. 9 C 203/02-25 zo 17. januára 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO CITY, s. r. o., **o d m i e t a** ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2003 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTO CITY, s. r. o., Nitra, (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. K., Advokátska kancelária, N., ktorou namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 (právo na súdnu ochranu) a čl. 48 ods. 2 (právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov) Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu v Leviciach (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 203/02-25 zo 17. januára 2003 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označených práv žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu, resp. prikázať mu konať bez zbytočných prietáhov.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresný súd konanie vo veci žaloby sťažovateľky vedené pod sp. zn. 9 C 203/02 zastavil podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu neodstránenia väd podania. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že na jeho konci bolo dané poučenie v tom zmysle, že „Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné“. Napriek tomuto poučeniu sťažovateľka podala odvolanie zo 6. februára 2003, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 28. februára 2003 č. k. 7 Co 44/03-34 odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 201 a § 202 ods. 3 písm. l) OSP z dôvodov, že považoval „napadnuté uznesenie za také, proti ktorému nie je odvolanie prípustné“.

Sťažovateľka uviedla, že neboli splnené podmienky na rozhodnutie súdu v zmysle § 43 ods. 2 OSP, že odvolanie proti napadnutému uzneseniu podali „z dôvodu, aby sme ešte pred obrátením sa na Ústavný súd Slovenskej republiky (...) v tejto veci vyčerpali všetky opravné prostriedky, ktoré nám OSP na ochranu našich práv a oprávnených záujmov poskytuje“, že od podania žaloby až do napadnutého uznesenia, t. j. „od 3. 5. 2002 až do 17. 1. 2003“, nebol „urobený žiadny procesne relevantný úkon smerujúci k odstráneniu našej právnej neistoty a k rozhodnutiu vo veci samej“ a že „porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy tu naďalej trvá“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 161/02). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. I. ÚS 92/03, IV. ÚS 14/03). Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd svojím postupom v období od 3. mája 2002 do 17. januára 2003, keď nebol urobený žiadny procesne

relevantný úkon smerujúci k odstráneniu jej právnej neistoty a k rozhodnutiu vo veci samej, porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj tvrdenie, že okresný súd napadnutým uznesením tým, že konanie vo veci jej žaloby zastavil podľa § 43 ods. 2 OSP, porušil jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 203/02 a napadnutého uznesenia dozvedela v deň, keď jej bolo napadnuté uznesenie (zo 17. januára 2003) obsahujúce poučenie o tom, že „Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné“, doručené, t. j. v deň, ktorý predchádza jej odvolaniu zo 6. februára 2003. Predmetnú sťažnosť sťažovateľka ústavnému súdu podala až 19. mája 2003, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Ústavný súd musel preto jej sťažnosť bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok, odmietnuť ako návrh podaný oneskorene.

K tomu ústavný súd dodáva, že vzhľadom na dané poučenie o neprípustnosti odvolania proti napadnutému uzneseniu opierajúce sa o ustanovenie § 202 ods. 3 písm. l) OSP ústavný súd nemohol z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti v zmysle cit. § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde prihliadať na výsledok odvolacieho konania, ktoré sťažovateľka napriek uvedenému poučeniu a zákonnému zneniu svojím odvolaním proti nemu vyvolala, t. j. prihliadať na uznesenie krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľky podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietnuté z dôvodu, že „smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné“. Podanie odvolania proti rozhodnutiu, proti ktorému podľa zákona nie je odvolanie prípustné, nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy (*mutatis mutandis* I. ÚS 49/02). Sťažovateľka neuviedla žiadnu okolnosť, na základe ktorej by bolo možné v čase, keď svoje odvolanie podala, rozumne očakávať iný výsledok odvolacieho konania o jej odvolaní, resp. prerušenie plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v dôsledku podania odvolania, ktoré zákon nepripúšťa. Vzhľadom na uvedené nemôže

ísť o porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré „naďalej trvá“, tak ako to v sťažnosti tvrdila sťažovateľka.

Z tohto dôvodu bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2003